

Arrest

nr. 246 774 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 2 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. JACOBS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 19 april 2018 België binnen met een fotokopie van zijn paspoort en van zijn identiteitskaart en verzoekt op 23 april 2018 om internationale bescherming. Op 27 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 april 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Palestijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Rafah, gelegen in Gaza. Uw familie behoort tot de oorspronkelijke bewoners van Gaza. U was steeds woonachtig in Rafah, waar u werkte als kapper. Daarnaast was u ook actief in de landbouw.

Uw problemen begonnen op 4 oktober 2013 toen u 's avonds laat werd gewekt door uw echtgenote die mensen beneden aan uw woning had opgemerkt die aan het graven waren. U zag zes onbekende personen aan uw woning, ging naar beneden, sprak één van hen aan en vroeg hierbij wat ze aan het doen waren. U werd hierop door hen duidelijk gemaakt dat u daar geen zaken mee had. U werd herhaaldelijk aangemaand weg te gaan, maar bleef desondanks aandringen om te weten wie ze waren en wat ze daar deden. Hierop werd u door één van hen vastgegrepen, waarbij deze een vuurwapen tegen uw borst duwde. Hierop begon uw echtgenote te roepen, waarop ook uw broers en uw neven (woonachtig in uw directe omgeving) naar buiten kwamen. Toen uw belagers zagen dat andere mensen naar buiten kwamen, staakten ze hun handelingen en verlieten deze locatie. Afgaande op wat u had gezien, ging u er toen van uit dat ze van Qassam (Izz ad-Din al-Qassam Brigades of militaire vleugel van Hamas) waren en dat ze daar aan het graven waren om een grenstunnel te maken, een raket op Israël af te vuren of om wapens te verstoppert. U sprak hierover de volgende dag met de imam van uw moskee. Drie dagen later, op 7 oktober 2013, kreeg u een oproepingsbrief van de politie om zich onmiddellijk te melden op het politiekantoor van de provincie Rafah. U gaf hieraan gevolg en meldde zich nog diezelfde dag op het politiekantoor. Daar werd u ondervraagd over het incident aan uw woning. Hierbij werd u meegedeeld dat deze personen van Qassam waren en een tunnel aan het graven waren. U werd aangemaand zich te gedragen en die personen niet te hinderen in hun activiteiten aan uw woning. U verzette zich hier andermaal tegen waarop u door drie gemaskerde personen aan de handen werd geboid en geblinddoekt, om vervolgens met een wagen meegenomen te worden naar een andere locatie. U kreeg daar te horen dat u zich bij de Binnenlandse Veiligheidsdiensten (Al-amen Aldakhili) bevond. Daar kreeg u andermaal te horen dat die personen aan uw woning van Qassam waren en dat u hen met respect diende te behandelen en niet mocht hinderen bij hun werk om aan uw woning. U gaf andermaal te kennen dat u nooit dergelijke werkzaamheden aan uw woning zou toelaten. Hierop begon uw ondervrager u te slaan en met de dood te bedreigen. U verloor hierop het bewustzijn. Toen u de volgende dag terug bij bewustzijn kwam, bevond u zich in het ziekenhuis (European Gaza Hospital). Vijf dagen bleef u in het ziekenhuis. U vertelde uw broers en andere bezoekers wat u had meegemaakt. Op 12 oktober 2013 werd u uit het ziekenhuis ontslagen. U kreeg daarna nog verdere verzorging in het gezondheidscentrum Al-Awda. In november 2013 kreeg u thuis bezoek van vier personen van de Binnenlandse Veiligheidsdiensten. Dit gesprek gebeurde in aanwezigheid van uw oudste broer M. (...) en zijn echtgenote. U kreeg andermaal te horen dat u zich niet tegen de activiteiten van Qassam aan uw woning mocht verzetten. U deelde andermaal mee dat u zich hiertegen zou blijven verzetten. U werd hierop met de dood bedreigd. Uw broer steunde u en liet tevens aan jullie bezoekers verstaan dat jullie niet wilden dat zij voor jullie deur een tunnel zouden graven. Na hun vertrek overlegde u met uw echtgenote en uw broer M. (...). Jullie vreesden vergeldingsacties van Israël op jullie woning en omgeving wanneer zij hiermee zouden doorgaan. Uiteindelijk namen jullie de beslissing dat u zou vertrekken. U regelde hierop uw reis naar het buitenland. In het bezit van uw Palestijns paspoort, voorzien van een studentenvisum voor Turkije, stak u op 31 maart 2014 vanuit Rafah de grens met Egypte over. U betaalde hiervoor 2.000 dollar. Vervolgens vloog u op 1 april 2014 vanuit Cairo (Egypte) naar Turkije waar u nog diezelfde dag aankwam. Aanvankelijk was het uw bedoeling in Turkije te blijven, daar werk te zoeken en uw familie te laten overkomen. Na een verblijf van acht maanden in Turkije, besloot u evenwel in november 2014 om Turkije te verlaten. U reisde eerst over land naar Griekenland, waar u drie dagen in Athene verbleef. Daarna reisde u over weg verder richting België. Op 17 of 18 november 2014 werd u evenwel tegengehouden in Duitsland. U diende daar noodgedwongen een verzoek om internationale bescherming in. Na een weigering in dit verzoek verliet u op 19 april 2018 Duitsland. Nog diezelfde dag kwam u in België aan. Op 23 april 2018 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit Gazah verliet uw echtgenote samen met uw kinderen jullie woning en ging terug bij haar familie wonen. Ze vond het niet veilig in uw woning te blijven. Sinds anderhalf jaar praten jullie niet meer met elkaar.

U vreest bij terugkeer naar de Gaza verdere problemen met Hamas te zullen kennen.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: documenten van uw aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis; de geboorteaktes van u en uw kinderen; uw Palestijnse

identiteitskaart met bijlage; uw paspoort; uw rijbewijs; uw huwelijksakte, een schoolattest; een opleidingsattest als kapper; de overlijdensaktes van uw beide ouders; twee attesten die handelen over de medische verzorging die u in oktober 2013 in Gaza kreeg, waarvan één uitgereikt is door het European Gaza Hospital met afgiftedatum 12 oktober 2013 en één uitgereikt is door het Union of Health Works Committees (UHCW - Directorate of Medical Centers) met afgiftedatum 19 juni 2019; en een psychologisch advies, uitgereikt te Namen op 5 juli 2019 en ondertekend door uw klinisch psycholoog P. J. (...).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de door u neergelegde documenten en verklaringen blijkt immers dat u met blijkt immers dat u met psychische problemen kampt waarvoor u in België in behandeling bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u de mogelijkheid geboden bijkomende pauzes te bekomen tijdens uw persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling, noch de status van subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan het door u neergelegde attest van het European Gaza Hospital niet als bewijs van de door u beweerde moeilijkheden kan weerhouden worden. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dit document luidens uw verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal werd geschreven na het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in België, terwijl volgens dit document dit werd opgesteld op 12 oktober 2013 (CGVS, p. 10). Niet alleen kan hier gewezen worden op het gesolliciteerd karakter van dit document. Hetzelfde geldt overigens voor het door u neergelegde document van UHCW. Daarnaast dient hier ook gewezen te worden op het feit dat het hier om een antedated document gaat. U kon geen overtuigende verklaring geven voor het antedateren van dit document. U gaf hiervoor als uitleg dat dit document in het archief lag en dat daarom de datum van 12 oktober 2013 hierop vermeld staat. Dit is evenwel maar weinig aannemelijk aangezien u vervolgens beaamde dat het pas een maand geleden effectief werd opgemaakt en ondertekend (CGVS, p. 10). Verder bevat dit document ook een ernstige inhoudelijke tekortkoming. Zo het is het uiterst bevreemdend en totaal ongeloofwaardig dat een hospitaal dat opereert onder de Palestijnse Autoriteiten (PA) een document zou opstellen waarin zij zouden aangeven dat u zou zijn geslagen door de 'terroristische milities van Hamas in Gaza'. Gezien de PA in Gaza geleid wordt door Hamas kan hieraan geen geloof gehecht worden. Dat een dergelijk hospitaal een document zou uitreiken waarin in dergelijke subjectieve bewoordingen over Hamas wordt gesproken mist bijgevolg elke zin voor realiteit. Hierop gewezen gaf u zelf te kennen dat de arts die dit document opstelde weliswaar bang was om zoiets te schrijven, maar het desalniettemin toch gedaan heeft (CGVS, p. 11).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ook geen enkele bewijskracht gegeven worden aan deze dit door u neergelegde document ter staving van uw medische verzorging in Gaza. Aangezien er geen enkele bewijswaarde meer kan gehecht worden aan dit document kan logischerwijs ook aan het overige door u neergelegde document van UHCW – dat overigens eveneens een sterk gesolliciteerd karakter vertoont - geen bewijswaarde meer gehecht worden.

Door deze documenten, die betrekking hebben op de kern van uw vluchtrelaas, neer te leggen, blijkt dat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden. Dit ondermijnt in belangrijke mate de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door het feit dat u tijdens u opeenvolgende verklaringen, di. op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal weinig consistente

verklaringen aflegde over uw problemen met de politie en de Binnenlandse Veiligheidsdiensten naar aanleiding van uw tussenkomst aan uw woning op 4 oktober 2013. Zo verklaarde u herhaaldelijk voor de Dienst Vreemdelingenzaken in oktober 2013 gedurende zeven dagen opgesloten te zijn door Hamas (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.1 en 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel naar aanleiding van uw problemen met Qassam op 4 oktober 2013 zich op 7 oktober 2013 te hebben gemeld bij de politie om eerst door de politie en vervolgens door de openbare veiligheidsdiensten te worden vastgehouden. De volgende dag, op 8 oktober 2013, kwam u terug bij bewustzijn in het European Gaza Hospital. U verbleef derhalve hoogstens twee dagen in detentie. Hiermee geconfronteerd gaf u eerst te kennen dit zich niet meer goed te herinneren. U voegde er vervolgens aan toe dat u van uw broer had gehoord dat u in de gaten werd gehouden, waarbij u te kennen gaf dat dit (voor u) een andere manier van opsluiting is en dat u om die reden op de DVZ verklaard te hebben dat het om zeven dagen opsluiting ging (CGVS, p. 17). Deze uitleg is geheel niet afdoende ter verantwoording van deze flagrante tegenstrijdigheid, temeer u tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal ook nergens ter sprake bracht dat u in de gaten werd gehouden. Bovendien kan hier nog aan worden toegevoegd dat u het feit dat u tijdens uw detentie gefolterd werd door de Binnenlandse Veiligheidsdiensten, hierbij een schedelbreuk opliep en wakker werd in het hospitaal evenmin vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar verklaarde u enkel gedurende 7 dagen door Hamas opgesloten te zijn.

Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat u na het laatste bezoek van de Binnenlandse Veiligheidsdiensten aan uw woning in november 2013, waarbij u tevens met de dood werd bedreigd, weliswaar de beslissing nam uw land te verlaten, maar vervolgens nog tot 31 maart 2014 wachtte alvorens effectief te vertrekken. Dat u in die periode tussen november 2013 en uw daadwerkelijk vertrek geen noemenswaardige problemen meer kende met Hamas (en daarmee verbonden instanties) en ook na uw vertrek uw familieleden op geen enkele manier meer werden gevisieerd, relateert tevens de geloofwaardigheid van uw relaas (CGVS, p. 16 en 17). Uw broers wonen namelijk op hetzelfde adres en hadden zich bij het laatste bezoek aan uw woning van de Binnenlandse Veiligheidsdiensten net zoals u tegen de plannen van Hamas verzet om naast uw woning een tunnel te graven. Dit werd toen ook door uw oudste broer aan de Binnenlandse veiligheidsdiensten kenbaar gemaakt (CGVS, p. 16). Dat u evenmin weet of Hamas nu al dan niet ooit deze tunnel aan uw woning gegraven heeft – u gaf in dit verband aan bij twee van uw broers hiernaar gevraagd te hebben maar geen antwoord te hebben gekregen –, komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen evenmin ten goede (CGVS, p. 16). Voornoemde vaststellingen zijn opnieuw een aanwijzing die de geloofwaardigheid en de ernst van de genoemde problemen met Hamas onderuit haalt.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De door u neergelegde Palestijnse identiteitsdocumenten, de geboorteaktes van u en uw kinderen, uw rijbewijs, huwelijksakte en overlijdensaktes van uw ouders bevestigen uw identiteit, herkomst en familiale situatie, waarover geen twijfel bestaat. Uw aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis staat los van uw verzoek om internationale bescherming. Uw schoolattest en opleidingsattest als kapper bewijzen uw opleidingsniveau, hetgeen ook niet wordt betwist. Wat betreft het door u neergelegde psychologisch advies van een klinisch psycholoog opgesteld op datum van 5 juli 2019 dient te worden opgemerkt dat een dergelijk attest van een klinisch psycholoog die een persoon behandelt voor problemen met zijn geestelijke gezondheid bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij of zij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan, doch vormt geen sluitend bewijs van de precieze feitelijke omstandigheden waarin de patiënt zijn mentale problemen of trauma heeft opgelopen. Het feit dat u in België bij een psycholoog in behandeling bent, wordt verder niet in vraag gesteld. Medische/psychische problemen op zich houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale

bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

In casu blijkt dat u vanaf uw negentiende levensjaar samen met uw broer A. (...) een kapsalon openhield in Rafa dat eigendom was van uw vader. Het was deze laatste die u dit beroep aanleerde. Uw broer A. (...) baat nog steeds deze kapperszaak uit en werd na het overlijden van uw vader hiervan eigenaar. Daarnaast was u van 2000 tot 2013 werkzaam in de bloementeel. U broers teelden deze bloemen op 35.000 are grond die eigendom was van uw vader. Na het overlijden van uw vader werd deze grond onder u en uw broers verdeeld. Op uw stuk werden ondertussen olijfbomen geplant. Uw broer M. (...) ontfermd zich heden hierover (CGVS, p. 5). Bijgevolg kan worden aangenomen dat u over een ruime werkervaring, middelen en connecties beschikt, waardoor het in uwe hoofde niet ondenkbaar is om in de Gazastrook opnieuw aan werk te geraken. Verder gaf u aan dat uw ouderlijke woonst eigendom is van uw familie. Deze woning bestaat uit verschillende appartementen of wooneenheden, waarvan u er één u toebehoort. Drie van uw broers betrekken de andere wooneenheden in dit gebouw (CGVS, p. 4). Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat de situatie van uw familie behoorlijk is. Uw broers beschikken elke over een deel van voornoemde grond, dat ze na het overlijden van uw vader hebben omheind en met bomen beplant. Ze zouden van hun deel een soort van buitenverblijf hebben gemaakt. Uw oudste broer M. (...) werkt als conciërge en bestuurder op een school. I. (...) en Y. (...) werken als arbeider in de landbouw. A. (...) werkt voor Hamas als grensbewaker aan de grensovergang tussen Rafah en Egypte (CGVS, p. 7). Uw echtgenote en kinderen verblijven sinds uw vertrek bij haar

moeder in Rafah. Uw eigen appartement zou heden niet bewoond zijn (CGVS, p. 6). Uw kinderen lopen school in Rafah (CGVS, p. 7). Naar wat u van uw broer M. (...) vernam zou haar socio-economische en psycho-medische toestand slechts zijn. Het feit dat jullie zo ver van elkaar zijn, weegt op haar mentale toestand. Uw echtgenote werkt evenmin en leeft noodgedwongen van het pensioen van haar moeder leven. Deze situatie is het gevolg van uw vertrek. Deze problemen manifesteerden zich na uw vertrek. Doordat u niet ter plaatse bent, kent zij financiële problemen die wegen op haar levensomstandigheden (CGVS, p. 6).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocus_territoirespalestiniens-gazasituationsecuritaire20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>, alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019" van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen.

Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort.

Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berm bommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa

verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleest in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2, “par. 2 en 3” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet, van “het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing” (verzoeker doelt wellicht op het zorgvuldigheidsbeginsel), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Na een theoretische toelichting bij een aantal rechtsbeginselen die hij geschonden acht, merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal hem een gebrek aan geloofwaardigheid verwijt wat betreft de persoonlijke feiten die hij heeft aangehaald ter rechtvaardiging van zijn vertrek uit Gaza, voornamelijk op grond van tegenstrijdigheden tussen wat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) heeft verteld en in verband met de duur van zijn detentie. Hij laat hierover het volgende gelden:

“Dat dient te worden vastgesteld dat de tegenstrijdigheden feiten betreffen, die zoals het CGVS het zelf aanhaalt, reeds een tijdje geleden voorgekomen zijn, nl in 2013, hetzij 7 jaar geleden en in traumatiserende omstandigheden die bijkomend nog voor fysieke letsels en psychische storingen hebben gezorgd.

Dat de verzoekende partij verklaart naar aanleiding van de slagen waarvan zij slachtoffer werd, een schedelbreuk te hebben opgelopen. Daarnaast heeft zij omwille van de angstwekkende omstandigheden in dewelke zij die breuk opgelopen heeft ook een post traumatische stresssyndroom opgelopen, die uiteraard niet meteen kon worden verzorgd en die thans als chronisch dient te worden aanzien.

Op 36 jarige leeftijd slaapt de verzoekende partij als een kind met een lichtje aan, wordt zij al zwetend wakker wegens nachtmerries en terreuraanvallen.

Zij herbeleefd al slapend de momenten waar zij gefolterd werd en heeft in de dag flashbacks die het dagelijks leven en functioneren beperken.

De medische problematiek van de verzoekende partij wordt op zich door het CGVS niet betwist.

Het CGVS trekt echter hieruit niet de correcte gevolgen: het CGVS beperkt er zich toe te stellen dat de medische problematiek in het kader van een 9 ter procedure dient te worden onderzocht en houdt met het bestaande probleem geen rekening ter beoordeling van de asielmotieven.

Ten onrechte.

Dat de feiten die aan de basis staan van de asielaanvraag, door de verzoekende partij heel traumatisch werden beleefd.

Ze werden verder herhaaldelijk "herbeleefd" ter gelegenheid van nachtmerries of van dagelijkse flashbacks, zodat het voor de verzoekende partij heel moeilijk is om de voorvallen met zekerheid correct te weergeven.

Dat dient te worden gehouden dat deze tegenstrijdigheden telkens betrekking hebben tot feiten die terug te plaatsen zijn in heel traumatiserende toestanden en die bovendien thans reeds 7 jaar geleden gebeurd zijn.

Dat een schedelbreuk tevens zware gevolgen kan hebben op cognitief vlak, hetgeen in casu geenszins kan worden uitgesloten vermits de verzoekende partij bewusteloos viel en in het Ziejenhuis terug bij bewist kwam;

Cfr

<https://www.hersenletsel-uitleg.nl/soorten-hersenletsel-hersenaandoeningen/traumatisch-hersenletsel>

(...)

Het CGVS houdt ook helemaal geen rekening met het feit dat de feitelijkheden die de verzoekende partij aanhaalt, op zich traumatiserende feiten zijn, die op zich van aard zijn om een trauma te veroorzaken, met als gevolg een "tegenreactie" om met het trauma te kunnen verder leven....

CFR

"(...)"

p.16-17

<https://medimmigrant.be/uploads/Publicaties/exteme%20documenten/CBARAnalysepsy.pdf>

Het CGVS houdt geen rekening met de context van Gaza, hetzij, -naast een bijkomende persoonlijke problematiek, - een context van aanslepende oorlog en blokkade, bombardementen enz die op zich van aard zijn om een trauma te veroorzaken of bij te werken:

Cfr

(...)

<https://psychotraumanet.org/nl/gevolgen-van-traumatische-stress>

Dat de verwarringen van de verzoekende partij volledig kaderen met beschreven vastgestelde symptomen in geval van trauma.

Een trauma die in casu tweevoudig is: fysiek en psychisch.

Dat met betrekking tot het document uitgaande van het EUROPEAN GAZA HOSPITAL werd de verzoekende partij slecht begrepen of is zij niet voldoende duidelijk geweest.

De verzoekende partij heeft bij het verlaten van dit ziekenhuis geen documenten meegekregen. Zij heeft echter haar broer naar dit ziekenhuis gestuurd met de vraag of er sporen waren van haar hospitalisatie, vermits zij daar opgenomen was geweest hetgeen toch inhoudt dat een medisch dossier toen geopend werd dat minstens deels op computer staat en deels op papier, dat tijdens de hospitalisatie in een map gestoken wordt die aan het bed van elk patiënt hangt.

Dat op grond hiervan, uitgehaald van de archieven, het voorgelegd document opgesteld werd.

Dat de verzoekende partij geenszins de Belgische autoriteiten probeerde te misleiden.

Dat daar het document niet bestemd was om in Gaza te worden gebruikt doch in het buitenland, de werkelijke oorzaak voor de hospitalisatie erin vermeld werd.

In de context van Gaza is het relaas van de verzoekende partij geloofwaardig.

Dat de verwerende partij de verzoekende partij verder nog verwijt in Gaza probleemloos te hebben kunnen verblijven tot haar vertrek hetzij gedurende een tijdspanne van 4 maand, tot maart 2014;

De verzoekende partij heeft nooit beweerd aanhoudend te zijn vervolgd.

Zij weet echter dat vanaf het moment dat zij negatief geseind was door de Harnas en Al Qassem, zij geen rust meer zou kennen.

Zij was dus vastbesloten Gaza te verlaten hetgeen echter niet inhoudt dat een uitreis meteen mogelijk was. Evenmin had zij de mogelijkheid om 4 maand ergens te schuilen. De beperkte oppervlakte van Gaza en de buitengewone hoge bevolkingsdichtheid van Gaza maken een verhuis sowieso bijna onmogelijk, welke ook de welvaart of armoede van een gezin moge zijn. CFR SUPRA

Met meer dan 4 000 bewoners per vierkante kilometer op 360 km² is de mogelijkheid om te kunnen verhuizen materieel reeds onbestaand.

Dat is trouwens de reden waarom de kinderen zelfs na het huwelijk in het ouderlijk huis blijven wonen of er voor kiezen een bijkomende verdieping op het dak bij te bouwen, zonder eens na te kijken of het gebouw dat daadwerkelijk kan dragen...

En wie niet kan bijbouwen moet zich tevreden stellen met het nieuw gezin te installeren op één kamer, hetgeen uiteraard moeilijk wordt wanneer er kinderen bijkomen. En dit gaat zo voorts tot een grootouder of oom overlijdt en de plaats vrijmaakt.

Verder dient te worden vastgesteld dat zelfs inden het mogelijk was geweest, materieel en financieel, er in Gaza geen zekerheid nooit bestaat dat vanuit een plaats geen raket zal worden afgevuurd of dat in de buurt geen Hamasslid woont waarvan de woning door de Israëli als doelwit zal worden genomen. ...

In casu had de verzoekende partij concreet in geen geval geld om elders te huren. Het gezin had hiervoor geen geld genoeg. En zij diende het geld dat zij nog had of kon verzamelen beter gebruiken om te vertrekken.

De motivatie kan niet worden weerhouden en getuigt van de onzorgvuldigheid van het CGVS."

Verder wijst verzoeker erop dat hij Gaza verlaten heeft omwille van verscheidene redenen. Hij haalt vooreerst zijn problemen met Hamas aan, waaraan hij blijvende fysieke en psychische letsels zou hebben overgehouden, en stelt in dit verband dat hij de richting van Hamas niet wenst te volgen en dat hij niet op een of andere manier voor Hamas wenst te werken. Verzoeker stelt niet bereid te zijn om de aanwezigheid van een tunnel te dulden, vermits zijn woning hierdoor rechtstreeks doelwit wordt bij Israëlische bombardementen en zo'n tunnel meestal voor het smokkelen van wapens dient. Daarnaast verwijst verzoeker naar de blijvende en groeiende ernstige onveiligheid in Gaza, die is toe te schrijven aan de handelingen van Hamas, "*handelingen die (...) (hem) persoonlijk geviséerd hebben*", het feit "*dat Gaza (hem) geen aanvaardbare levensomstandigheden kon bieden*" en naar het feit dat Gaza op zeven jaar tijd onleefbaar is geworden. Verzoeker meent dat de stelling van het CGVS "*grotendeels steunt op een heel subjectieve appreciatie*".

Verzoeker citeert vervolgens meerdere persartikels waaruit zou blijken dat de strijd tussen Hamas en Fatah uitermate actueel blijft en dat de bevolking hiervan het slachtoffer is, aangezien Gaza noodzakelijke benodigdheden als elektriciteit, water, bouwmaterialen en medisch materiaal zou missen.

Verzoeker vervolgt:

"Dat de Hamas het volledige controle heeft genomen van de grens in Rafah en de Fatah ertoe verplicht heeft zich terug te trekken, hiervan een relevant bewijs levert.

De Hamas wenst met een harde aanpak elke oppositie van kindsbeen af te elimineren, door een latente terreur te onderhouden binnen de bevolking.

En door (kleine) voordelen te vergunnen aan wie bij de Hamas aansluit;

In een staat waar men van alles mist zijn kleine voordelen welkom en zijn pesterijen integendeel van aard om het leven volledig onleefbaar te maken.

Dat deze vaststellingen reeds volstaan om de beslissing nietig te verklaren.

Dat dient te worden vastgesteld de verzoekende partij genoegzaam bewezen heeft voor een gegronde vrees te hebben gevlucht maar ook dat zij in Gaza thans niet kan terugkeren;

Wegens eigen bewegingsredenen maar ook thans omwille van materiële omstandigheden."

Verzoeker wijst er verder op dat de grensovergang in Rafah thans enkel door Hamas bemand wordt sedert januari 2019 en dat hij in geval van terugkeer noodzakelijkerwijze door Hamas zal worden gecontroleerd. Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat terugkeerders probleemloos in België een paspoort kunnen bekomen van de Palestijnse overheid in Brussel en dat die paspoorten zonder probleem aan al dan niet afgewezen asielzoekers worden afgegeven, blijft hij volgens verzoeker in gebreke te onderzoeken welk onthaal de houders van die paspoorten wacht wanneer zij de Hamasleden passeren die de grensovergang van Rafah bemannen.

Verzoeker is voorts van oordeel dat de commissaris-generaal zich tegensprekt waar hij enerzijds zijn regio van herkomst als een "*veilig gebied*" aanziet, doch anderzijds als een regio waar er sprake is van willekeurig geweld, dat evenwel niet voldoende uitzonderlijk is om te stellen dat artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing zou zijn. Verzoeker betoogt dat de Gazastrook in geen geval als een veilige regio kan worden beschouwd en dat ook de passage via de Sinaï niet beveiligd is, ter staving waarvan hij enkele persartikels en een Frans en Belgisch reisadvies citeert.

Verder is verzoeker van mening dat de commissaris-generaal geen enkele reden aangeeft waarom *in casu* de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4, (§ 2), b), van de Vreemdelingenwet niet kan

worden toegekend, gelet op zijn profiel en de algemene landeninformatie in verband met Gaza. Verzoeker verwijst naar het rapport *"Gaza Ten Years later"* van 11 juli 2017, waaruit blijkt dat de onzekerheid en onveiligheid hoog is, dat de basisnoden amper gedekt worden (watercrisis, 3 uur elektriciteit per dag) en dat de mogelijkheden om binnen of buiten Gaza te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk zijn. Verzoeker wijst er voorts op dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren, dat de grens met Egypte slechts heel zelden en ook heel kort wordt geopend, dat men uiteraard niet lang op voorhand kan weten wanneer en hoe lang de grens zal geopend zijn en dat de bestreden beslissing totaal voorbijgaat aan de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die hem in Egypte kunnen worden geboden gedurende die onvoorzienbare *"wachttijd"*. Ook citeert hij uit een aantal persartikels en uit het Belgische reisadvies voor Egypte, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai. Onder verwijzing naar het artikel *"Toestand in Gaza verslechtert 'verder en sneller'"* van 13 juli 2017, het *"Interview: UN's Robert Piper says political actors losing sight of suffering in Gaza"* van 11 juli 2017, het artikel *"Gaza onleefbaar door collectieve straf van Palestijnse president"* van 18 juli 2017 en het artikel *"Geen water, geen stroom, Gaza is al onbewoonbaar"* van 12 juni 2017 stelt verzoeker nog dat Gaza onleefbaar is geworden. Hij merkt hierbij op dat de situatie thans en in de komende maanden nog meer precair zal worden ten gevolge van de stopzetting van de Amerikaanse financiering die ook de medische zorgen rechtstreeks zal raken en citeert te dezen uit diverse persartikels.

Verzoeker haalt voorts aan dat ook de veiligheidssituatie in Gaza verslechterd is en citeert daarbij uit een persbericht.

Tot slot merkt verzoeker op dat hij thans België niet mag of kan verlaten en Egypte of Israël niet binnen kan komen omwille van de Covid-19-crisis, waarover hij citeert uit de Belgische reisadviezen voor respectievelijk Egypte en Israël op de website van het ministerie van Buitenlandse Zaken.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift wordt een fotokopie van een *"attest van klinische therapeut P. J. (...)"* als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 3).

2.2.2. Op 1 december 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus *"Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire"* van 5 oktober 2020 en de COI Focus *"Palestine. Retour dans la Bande de Gaza"* van 3 september 2020.

2.2.3. Op 10 december 2020 legt verzoeker per fax een *"bijkomende nota"* neer waarbij hij fotokopieën voegt van de volgende documenten:

- een aanklacht door de militaire procureur van de Staat Palestina van 8 oktober 2020, met beëdigde vertaling (stuk 1);
- een verklaring van de *mokhtars* van 25 november 2020 die zijn problematiek bevestigt, met beëdigde vertaling (stuk 2);
- een medisch verslag van het European Hospital van Gaza nopens zijn hospitalisatie in 2013 en opgelopen verwondingen, met beëdigde vertaling (stuk 3);
- een medisch attest van dokter D. W. van 24 augustus 2020 (stuk 4).

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker nogmaals voormelde *"bijkomende nota"* met fotokopieën van voormelde documenten neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de

minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. Bovendien is artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg hoe dan ook de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.2. Artikel 149 van de Grondwet heeft betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht. Aangezien de bestreden beslissing van bestuurlijke aard is en niet werd genomen door een jurisdictioneel orgaan, kan zij onmogelijk deze bepaling schenden. De schending van artikel 149 van de Grondwet wordt *in casu* niet dienstig aangevoerd.

2.3.1.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij genomen is. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben, nu (i) blijkt dat hij de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden met de documenten die hij heeft neergelegd ter staving van zijn medische verzorging in Gaza, (ii) hij tijdens zijn opeenvolgende verklaringen op de DVZ en het CGVS weinig consistente verklaringen aflegde over zijn problemen met de politie en de binnenlandse veiligheidsdiensten naar aanleiding van zijn tussenkomst aan zijn woning op 4 oktober 2013, (iii) hij na het laatste bezoek van de binnenlandse veiligheidsdiensten aan zijn woning in november 2013 nog tot 31 maart 2014 wachtte alvorens effectief Gaza te verlaten en in deze periode geen noemenswaardige problemen meer kende met Hamas en zijn familieleden ook na zijn vertrek op geen enkele manier meer werden gevisieerd, (iv) hij niet weet of Hamas nu al dan niet ooit de tunnel aan zijn woning gegraven heeft, en (v) de rest van de door hem neergelegde documenten niet van aard zijn deze vaststellingen te wijzigen, omdat (B) hij zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, omdat (C) uit zijn verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zodat niet kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, omdat (D) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en omdat (E) de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is terug te keren naar de Gazastrook niet relevant is voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, bovendien uit informatie in het administratief dossier blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de

Gazastrook terug te keren, en hij niet heeft aangetoond dat er omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah in zijn hoofde een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker van mening is dat de commissaris-generaal geen enkele reden aangeeft waarom *in casu* de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4, (§ 2), b), van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend, mist het middel, gelet op de hierboven aangehaalde motieven met betrekking tot artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, feitelijke grondslag.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart de Gazastrook te hebben verlaten naar aanleiding van problemen met Hamas die zouden begonnen zijn op 4 oktober 2013, toen leden van Al Qassam, de militaire vleugel van Hamas, een tunnel groeven in de nabijheid van zijn woonst en hij zich hiertegen verzette. Verzoeker zou op 7 oktober 2013 opgeroepen zijn om zich op het politiekantoor te melden en daar te horen hebben gekregen dat hij zich diende te gedragen en de leden van Al Qassam niet mocht hinderen in hun activiteiten aan zijn woning. Omdat hij zich andermaal verzette, zou verzoeker geboeid en geblinddoekt zijn meegenomen naar een lokaal van de binnenlandse veiligheidsdienst (*Al Amn Al Dakhil*). Daar zou hij beschuldigd zijn van spionage en opnieuw zijn opgedragen de mensen die een tunnel graven nabij zijn huis met respect te behandelen. Toen verzoeker liet verstaan dat hij dit nooit zou toelaten, zou zijn ondervrager boos geworden zijn en hem slagen hebben toegediend, waarbij hij verzoeker ook met de dood zou hebben bedreigd. Als gevolg van de slagen zou verzoeker het bewustzijn verloren zijn. Hij verklaart dat hij 's anderendaags, op 8 oktober 2013, opnieuw bij bewustzijn kwam in het ziekenhuis. Verzoeker zou vijf dagen in het ziekenhuis gebleven zijn en daarna nog verdere verzorging hebben gekregen in een gezondheidscentrum. In november 2013 zou verzoeker thuis bezoek hebben gekregen van vier personen van de binnenlandse veiligheidsdienst. Hij zou toen andermaal te horen hebben gekregen dat hij zich niet mocht verzetten tegen de activiteiten van Al Qassam aan zijn woning. Toen verzoeker opnieuw aangaf hier geen gehoor aan te zullen geven, zou hij opnieuw met de dood zijn bedreigd. Verzoeker verklaart dat zijn oudste broer hem steunde en eveneens aan het bezoek liet verstaan dat zij niet zouden dulden dat er voor hun deur een tunnel zou worden gegraven. Nadat de mensen van de binnenlandse veiligheidsdienst weer vertrokken waren, zou verzoeker met zijn vrouw en zijn broer hebben overlegd. Omdat hij vreesde dat Israël de omgeving zou bombarderen indien zij Al Qassam zouden laten doen maar tevens dat zij gedood zouden worden indien ze Al Qassam zouden tegenhouden, zou verzoeker besloten hebben te vertrekken. Verzoeker zou Gaza op 31 maart 2014 verlaten hebben.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure fotokopieën van zijn identiteitskaart en van bepaalde pagina's uit zijn (vervallen) paspoort, een fotokopie van zijn huwelijksakte, zijn geboorteakte en die van zijn kinderen, fotokopieën van de overlijdensaktes van zijn beide ouders, fotokopieën van opleidingsattesten, twee medische attesten uit Gaza, twee psychologische adviezen van klinisch psycholoog P. J., en documenten betreffende een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten') neer.

De twee medische attesten uit Gaza hebben volgens verzoeker betrekking op de verwondingen die hem door Hamas zouden zijn toegebracht als gevolg van zijn problemen. Het eerste attest blijkt afkomstig van het *European Gaza Hospital*, dat onder het ministerie van Gezondheid van de Palestijnse Autoriteit ressorteert. Hoewel het document blijkt de erin vermelde datum werd opgesteld op 12 oktober 2013,

betreft het volgens verzoeker een recente kopie van een document dat zich in het archief van het hospitaal bevond. Verzoeker verklaart dat zijn broer dit document minder dan een maand vóór het persoonlijk onderhoud op het CGVS is gaan halen bij de dienst Archieven van het hospitaal en het vervolgens met de post heeft opgestuurd. Gevraagd of het dan om een fotokopie gaat van het document uit het archief, repliceert verzoeker dat het een origineel betreft en bevestigt hij verder dat het document recent werd opgesteld en ondertekend, maar gedateerd op 12 oktober 2013 (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Deze uitleg kan niet overtuigen. Er kan immers niet worden ingezien waarom het attest dan niet de datum vermeldt waarop het werd opgesteld. Hiermee geconfronteerd, komt verzoeker niet verder dan te stellen dat het niet gemakkelijk zou zijn om dit te bekomen, wat een loutere bewering is (*ibid.*). Hoe dan ook heeft dit document een gesolliciteerd karakter, waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Verder kan ook de inhoud ervan niet overtuigen, zoals door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt wordt toegelicht:

“Zo het is het uiterst bevreemdend en totaal ongeloofwaardig dat een hospitaal dat opereert onder de Palestijnse Autoriteiten (PA) een document zou opstellen waarin zij zouden aangeven dat u zou zijn geslagen door de ‘terroristische milities van Hamas in Gaza’. Gezien de PA in Gaza geleid wordt door Hamas kan hieraan geen geloof gehecht worden. Dat een dergelijk hospitaal een document zou uitreiken waarin in dergelijke subjectieve bewoordingen over Hamas wordt gesproken mist bijgevolg elke zin voor realiteit. Hierop gewezen gaf u zelf te kennen dat de arts die dit document opstelde weliswaar bang was om zoiets te schrijven, maar het desalniettemin toch gedaan heeft (CGVS, p. 11).”

De uitleg in het verzoekschrift dat het document niet bestemd was om in Gaza te worden gebruikt doch in het buitenland en daarom “de werkelijke oorzaak voor de hospitalisatie erin vermeld werd”, kan niet overtuigen. De vaststelling blijft dat het document uitgaat van een ziekenhuis dat onder toezicht van de Gazaanse autoriteiten staat, zodat niet kan worden aangenomen dat daarin in dergelijke pejorative bewoordingen naar Hamas verwezen wordt. Ook het tweede medische attest, dat afkomstig is van een gezondheidscentrum in Rafah waar verzoeker zijn wonden zou hebben laten verzorgen, werd op verzoekers vraag door diens broer verkregen en opgestuurd in de maand voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud (*ibid.*, p. 10-11). De vermelding van de datum 16 september 2019 kan verzoekers verklaringen over het tijdsbestek waarin dit attest werd opgemaakt staven. Echter vermeldt het attest ook tweemaal als datum 19 juni 2019, wat dan weer met verzoekers verklaringen in tegenspraak is. Dat het hier tweemaal een materiële vergissing betreft, acht de Raad niet aannemelijk. Daargelaten het gesolliciteerde karakter, kan gelet op deze vormelijke gebreken aan de authenticiteit van dit attest geen geloof worden gehecht.

De psychologische adviezen kunnen staven dat verzoeker met psychologische problemen kampt, doch niet dat deze hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die hij aanhaalt. Niettegenstaande de psycholoog in zijn advies van 14 augustus 2018 aangeeft dat verzoekers symptomen “*sont compatibles avec le fait d’avoir subi des violences traumatiques*” (*compatibel zijn met het traumatische geweld dat hij heeft ondergaan*, eigen vertaling), vormt dit op zich geen bewijs dat verzoeker in 2013 daadwerkelijk vastgehouden en mishandeld is geweest door Hamas. Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van wat hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van wat een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

De door verzoeker neergelegde Palestijnse identiteitsdocumenten, geboorteaktes, huwelijksakte, overlijdensaktes van zijn ouders en opleidingsattesten staven zijn identiteit, herkomst, opleiding en familiale situatie. Dit zijn elementen die *in casu* niet worden betwist en geen betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas.

Verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet staat los van zijn verzoek om internationale bescherming. De documenten die hij in dit verband voorlegt zijn bijgevolg niet dienstig *in casu*.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een fotokopie van een psychologisch advies waarvan de inhoud identiek is aan deze van één van de eerder neergelegde psychologische adviezen. De Raad kan ermee volstaan te verwijzen naar wat hij daarover hoger heeft uiteengezet.

Verzoeker voegt bij een ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota nog een aantal documenten ter staving van zijn verklaringen. Het betreft een aanklacht door de militaire procureur van de Staat Palestina van 8 oktober 2020 (stuk 1), een verklaring van de *mokhtars* van 25 november 2020 die zijn problematiek zou bevestigen (stuk 2), een medisch verslag van het *European Hospital* van Gaza nopens zijn hospitalisatie in 2013 en opgelopen wonden (stuk 3) en een medisch attest van dokter D. W. van 24 augustus 2020 (stuk 4). De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker slechts fotokopieën bijbrengt en geen originele documenten. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verder dient erop te worden gewezen dat uit de vertaling gevoegd bij de aanklacht van de militaire procureur blijkt dat verzoeker zou worden verdacht van "*communiceren met de bezetters*". Nergens wordt in de aanklacht melding gemaakt van de concrete feiten die de procureur ertoe nopen verzoeker in verdenking te stellen, laat staan dat hieruit enig verband met verzoekers persoonlijk vluchtrelaas kan worden afgeleid. Het is bovendien niet aannemelijk dat verzoeker in 2020 in verdenking wordt gesteld op basis van feiten die zich meer dan zes jaar eerder zouden hebben voorgedaan, te meer daar uit zijn verklaringen blijkt dat hij na november 2013 niet meer gecontacteerd werd door de politie- of veiligheidsdiensten, niettegenstaande hij nog meerdere maanden in Gaza verbleef alvorens er op 31 maart 2014 te vertrekken (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-17). Verder merkt de Raad op dat volgens deze aanklacht op 4 juni 2020 tegen verzoeker een wettelijk bevel werd uitgereikt om zichzelf aan te geven, doch dat verzoeker hiervan nooit melding heeft gemaakt in het kader van onderhavig beroep om zijn verzoek om internationale bescherming te actualiseren, welke verplichting nochtans op hem rust. Aangezien verzoeker blijkens zijn verklaringen op het CGVS contact onderhoudt met zijn oudste broer M. in Gaza en deze broer eerder bereid is geweest documenten op te sturen (*ibid.*, p. 4 en 10), mag nochtans worden aangenomen dat hij op de hoogte zou zijn geweest van het bevel om zich aan te geven. Deze vaststellingen ontnemen aan deze aanklacht elke bewijswaarde met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. De verklaring van de *mukhtars* van 25 november 2020 bevestigt blijkens de gevoegde vertaling slechts dat verzoeker "*werd aangevallen en misbruikt door de autoriteiten in Gaza*" en dat hij daardoor "*het land gedwongen (heeft) verlaten*" en er "*door dat misbruik (...) psychisch en lichamelijk slecht aan toe (is)*". Dergelijke summiere en vage omschrijving kan bezwaarlijk dienen als bewijs van de door verzoeker voorgehouden persoonlijke problemen. Bovendien betreft het een verklaring die vele jaren na de vermeende feiten is opgesteld en een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft. Het medisch verslag van het *European Hospital* in Gaza nopens verzoekers hospitalisatie in 2013 en opgelopen verwondingen vermeldt dat verzoeker werd opgenomen "*als gevolg van een aanval en misbruik door onbekenden op 07/10/2013*". Nog daargelaten de weinig precieze omschrijving van de feiten, dient hier te worden herhaald dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. Bovendien stelt de Raad vast dat dit verslag reeds dateert van 20 oktober 2013 en dat verzoeker in zijn aanvullende nota niet de minste toelichting geeft waarom hij dit stuk niet eerder in zijn procedure heeft neergelegd. Het medisch attest van 24 augustus 2020, tot slot, kan staven dat verzoeker met psychologische problemen kampt en hiervoor in België behandeld wordt. Hieruit kan evenwel niet blijken dat deze problemen het gevolg zijn van de persoonlijke vervolgingsfeiten die hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aanvoert.

Gelet op het voorgaande, volstaan de door verzoeker voorgelegde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van zijn vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in samenhang met de door hem voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Te dezen is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat verzoeker geen coherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot bepaalde kernaspecten van zijn relaas. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

"Zo verklaarde u herhaaldelijk voor de Dienst Vreemdelingenzaken in oktober 2013 gedurende zeven dagen opgesloten te zijn door Hamas (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.1 en 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel naar aanleiding van uw problemen met Qassam op 4 oktober 2013 zich op 7 oktober 2013 te hebben gemeld bij de politie om eerst door de politie en vervolgens door de openbare veiligheidsdiensten te worden vastgehouden. De volgende dag, op 8 oktober 2013, kwam u terug bij bewustzijn in het European Gaza Hospital. U verbleef derhalve

hoogstens twee dagen in detentie. Hiermee geconfronteerd gaf u eerst te kennen dit zich niet meer goed te herinneren. U voegde er vervolgens aan toe dat u van uw broer had gehoord dat u in de gaten werd gehouden, waarbij u te kennen gaf dat dit (voor u) een andere manier van opsluiting is en dat u om die reden op de DVZ verklaard te hebben dat het om zeven dagen opsluiting ging (CGVS, p. 17). Deze uitleg is geheel niet afdoende ter verantwoording van deze flagrante tegenstrijdigheid, temeer u tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal ook nergens ter sprake bracht dat u in de gaten werd gehouden. Bovendien kan hier nog aan worden toegevoegd dat u het feit dat u tijdens uw detentie gefolterd werd door de Binnenlandse Veiligheidsdiensten, hierbij een schedelbreuk opliep en wakker werd in het hospitaal evenmin vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar verklaarde u enkel gedurende 7 dagen door Hamas opgesloten te zijn."

De Raad volgt verzoeker niet in zoverre hij in zijn verzoekschrift de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties wijt aan het gegeven dat de feiten zich zeven jaar geleden hebben voorgedaan en *"in traumatiserende omstandigheden die bijkomend nog voor fysieke letsels en psychische storingen hebben gezorgd"*. Het loutere tijdsverloop sinds het tijdstip waarop de feiten zich zouden hebben voorgedaan biedt geen afdoende verklaring voor de gedane vaststellingen, die raken aan de kern van verzoekers relaas en gebeurtenissen betreffen waarvan mag worden verondersteld dat ze in verzoekers geheugen gegrift staan zodat hij daarover in een later stadium coherente verklaringen aflegt. Verzoeker stelt naar aanleiding van de slagen waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest een schedelbreuk te hebben opgelopen, doch kan deze beweringen enkel staven met de hoger besproken medische attesten uit Gaza. Omwille van voornoemde redenen kan aan de authenticiteit van deze attesten echter geen geloof worden gehecht. Bovendien hebben deze attesten betrekking op vaststellingen die in 2013 zouden zijn gedaan, zodat hieruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat verzoeker aan zijn verwondingen een blijvend hersenletsel heeft overgehouden.

Waar verzoekers psychologische problemen gelet op de door hem voorgelegde medische attesten en psychologische adviezen niet worden betwist, blijkt hieruit niet dat verzoekers oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen met betrekking tot de feiten die hij aanvoert in kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Bovendien heeft verzoeker noch zijn advocaat tijdens de interviews gewezen op een dermate psychische problematiek dat hij niet in staat zou zijn om zijn relaas waarheidsgetrouw en coherent uiteen te zetten en hierover vragen te beantwoorden. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de (motieven van de) bestreden beslissing. Een loutere verwijzing naar algemene informatie over de gevolgen van een schedelbreuk of hersenletsel op cognitief vlak en de invloed van traumatische stress op herinneringen is in dezen niet afdoende, net zomin als een verwijzing naar de context van Gaza. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

"Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat u na het laatste bezoek van de Binnenlandse Veiligheidsdiensten aan uw woning in november 2013, waarbij u tevens met de dood werd bedreigd, weliswaar de beslissing nam uw land te verlaten, maar vervolgens nog tot 31 maart 2014 wachtte alvorens effectief te vertrekken. Dat u in die periode tussen november 2013 en uw daadwerkelijk vertrek geen noemenswaardige problemen meer kende met Hamas (en daarmee verbonden instanties) en ook na uw vertrek uw familieleden op geen enkele manier meer werden gevisieerd, relativeert tevens de geloofwaardigheid van uw relaas (CGVS, p. 16 en 17). Uw broers wonen namelijk op hetzelfde adres en hadden zich bij het laatste bezoek aan uw woning van de Binnenlandse Veiligheidsdiensten net zoals u tegen de plannen van Hamas verzet om naast uw woning een tunnel te graven. Dit werd toen ook door uw oudste broer aan de Binnenlandse veiligheidsdiensten kenbaar gemaakt (CGVS, p. 16). Dat u evenmin weet of Hamas nu al dan niet ooit deze tunnel aan uw woning gegraven heeft – u gaf in dit verband aan bij twee van uw broers hiernaar gevraagd te hebben maar geen antwoord te hebben gekregen –, komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen evenmin ten goede (CGVS, p. 16). Voornoemde vaststellingen zijn opnieuw een aanwijzing die de geloofwaardigheid en de ernst van de genoemde problemen met Hamas onderuit haalt."

Verzoeker repliceert in het verzoekschrift dat hij nooit beweerd heeft aanhoudend te zijn vervolgd maar wist dat hij geen rust meer zou kennen vanaf het moment dat hij negatief geseind was door Hamas en Al Qassam. Hiermee weerlegt hij evenwel niet dat er in de periode tussen november 2013 en zijn

vertrek uit Gaza op 31 maart 2014 geen feiten meer zijn voorgevallen op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij nog door Hamas werd geïsoleerd omwille van zijn verzet tegen de bouw van een tunnel nabij zijn huis. Evenmin weerlegt verzoeker dat zijn familie ook na zijn vertrek niet meer is lastiggevallen door Hamas of Al Qassam, niettegenstaande zijn oudste broer zich eveneens duidelijk had uitgelaten tegen de bouw van de tunnel (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Deze vaststellingen relativeren in sterke mate de ernst van de vrees die verzoeker stelt te hebben naar aanleiding van de feiten die zich in oktober en november 2013 zouden hebben voorgedaan, daargelaten de vraag of hier nog enig geloof aan mag worden gehecht. Het gegeven dat verzoeker Gaza niet meteen zou hebben kunnen verlaten en niet de mogelijkheid zou hebben gehad om vier maand ergens te schuilen, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekers betoog inzake de redenen hiervoor is dan ook niet dienstig.

Door in het algemeen nog te verwijzen naar de context van Gaza en de vermeende strategie van Hamas om *“met een harde aanpak elke oppositie van kindsbeen af te elimineren, door een latente terreur te onderhouden binnen de bevolking”* en *“door (kleine) voordelen te vergunnen aan wie bij de Hamas aansluit”* – algemene beweringen die verzoeker op geen enkele wijze staft –, brengt verzoeker geen elementen aan die van aard zijn de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vluchtmotieven te herstellen, dan wel het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde aannemelijk te maken.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging hoeft te hebben. In zoverre hij in het verzoekschrift aanhaalt dat hij eveneens de algemene actuele situatie in Gaza vreest, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar wat hieronder, onder punt 2.3.4., wordt uiteengezet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn persoonlijke problemen met Al Qassam of Hamas niet aannemelijk maakt, minstens nalaat aan te tonen dat hij actueel door Al Qassam of Hamas zou worden gezocht.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische

autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

Verzoeker is van mening dat wegens de actuele humanitaire en veiligheidssituatie Gaza onleefbaar is.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist of ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische

autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Echter, uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers situatie dient beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook in het licht van de plaatselijke context behoorlijk is. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“In casu blijkt dat u vanaf uw negentiende levensjaar samen met uw broer A. (...) een kapsalon openhield in Rafa dat eigendom was van uw vader. Het was deze laatste die u dit beroep aanleerde. Uw broer A. (...) baat nog steeds deze kapperszaak uit en werd na het overlijden van uw vader hiervan eigenaar. Daarnaast was u van 2000 tot 2013 werkzaam in de bloementele. U broers teelden deze bloemen op 35.000 are grond die eigendom was van uw vader. Na het overlijden van uw vader werd deze grond onder u en uw broers verdeeld. Op uw stuk werden ondertussen olijfbomen geplant. Uw broer M. (...) ontfermd zich heden hierover (CGVS, p. 5). Bijgevolg kan worden aangenomen dat u over een ruime werkervaring, middelen en connecties beschikt, waardoor het in uwe hoofde niet ondenkbaar is om in de Gazastrook opnieuw aan werk te geraken. Verder gaf u aan dat uw ouderlijke woonst eigendom is van uw familie. Deze woning bestaat uit verschillende appartementen of wooneenheden, waarvan u er één u toebehoort. Drie van uw broers betrekken de andere wooneenheden in dit gebouw (CGVS, p. 4). Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat de situatie van uw familie behoorlijk is. Uw broers beschikken elke over een deel van voornoemde grond, dat ze na het overlijden van uw vader hebben omheind en met bomen beplant. Ze zouden van hun deel een soort van buitenverblijf hebben gemaakt. Uw oudste broer M. (...) werkt als conciërge en bestuurder op een school. I. (...) en Y. (...) werken als arbeider in de landbouw. A. (...) werkt voor Hamas als grensbewaker aan de grensovergang tussen Rafah en Egypte (CGVS, p. 7). Uw echtgenote en kinderen verblijven sinds uw vertrek bij haar moeder in Rafah. Uw eigen appartement zou heden niet bewoond zijn (CGVS, p. 6). Uw kinderen lopen school in Rafah (CGVS, p. 7). Naar wat u van uw broer M. (...) vernam zou haar socio-economische en psycho-medische toestand slechts zijn. Het feit dat jullie zo ver van elkaar zijn, weegt op haar mentale toestand. Uw echtgenote werkt evenmin en leeft noodgedwongen van het pensioen van haar moeder leven. Deze situatie is het gevolg van uw vertrek. Deze problemen manifesteerden zich na uw vertrek. Doordat u niet ter plaatse bent, kent zij financiële problemen die wegen op haar levensomstandigheden (CGVS, p. 6).”

Verzoeker laat deze pertinente motieven in zijn verzoekschrift geheel onverlet. In zijn aanvullende nota voert verzoeker aan dat hij geen werk meer gaat vinden in de Gazastrook. De Raad wijst erop dat de mogelijkheid van het indienen van een aanvullende nota tot doel heeft de Raad op de hoogte te stellen van nieuwe elementen die na het nemen van de bestreden beslissing naar voor komen en niet om lacunes in het verzoekschrift op te vullen. Ten overvloede kan hier nog aan worden toegevoegd dat het hier loutere beweringen betreft die verzoeker op geen enkele wijze staft en die dan ook niet zomaar

kunnen worden aangenomen. Een loutere verwijzing naar informatie over de werkloosheidsgraad in Gaza is in dezen niet afdoende.

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting, dit te meer gelet op zijn profiel evenals het profiel van zijn familie. Bijgevolg kan verzoeker niet volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift en aanvullende nota louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee echter geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In zoverre verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verwijst naar algemene informatie over de impact van de Covid-19-pandemie op de socio-economische en gezondheidssituatie in Gaza, blijft hij in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota verwijst naar de COI Focus "*Lebanon – Palestinian territories. UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 21 augustus 2020 en argumenteert dat de huidige financiële problemen van het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) een negatieve invloed hebben op de medische zorgverstrekking en de economische toestand in geheel Gaza, dient te worden herhaald dat verzoeker concrete en individuele elementen dient aan te reiken op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij specifiek wordt blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, waartoe hij in gebreke blijft. Verzoeker stelt dat terugkeerdocumenten van Fedasil melden dat hij als een "*vulnerable case*" dient te worden beschouwd, doch laat na deze documenten te voegen of aan te duiden om welke documenten het concreet gaat, zodat dit niet zomaar kan worden aangenomen. Ten overvloede voegt de Raad hier nog aan toe dat uit niets blijkt dat verzoeker geregistreerd is bij UNRWA.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai en betoogt dat hij in geval van terugkeer noodzakelijkerwijze door Hamas zal worden gecontroleerd.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, die door verwerende partij bij haar op 1 december 2020 neergelegde aanvullende nota wordt gevoegd, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit

gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Te dezen blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoekers Palestijns paspoort niet langer geldig is doch dat hij over een identiteitskaartnummer beschikt (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nrs. 1 en 4). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza"* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld *"Situation sécuritaire dans le Sinai Nord"*), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *"Comprehensieve Operatie Sinai 2018"*, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De *"Comprehensieve Operatie Sinai 2018"* is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan

verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaiï verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaiï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinaiï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaiï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaiï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinaiï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende rapporten, persartikels en reisadviezen waarnaar wordt verwezen zijn van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinaiï in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinaiï nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is

bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota aanvoert dat de sociale afstand niet kan worden gerespecteerd bij de grensovergangen, onder meer bij het gebruik van de pendelbus, en informatie aanhaalt waaruit blijkt dat de Covid-19-situatie in Egypte bijzonder ernstig is en de medische faciliteiten van het land niet toereikend zijn om een crisis van dergelijke omvang het hoofd te bieden, toont hij niet aan dat het in zijn geval niet mogelijk zou zijn om, mits inachtneming van de nodige beschermingsmaatregelen, het risico op een eventuele besmetting met het Covid-19-virus in Egypte tot een minimum te beperken. Dit risico is hoe dan ook louter hypothetisch en kan niet volstaan om te besluiten dat verzoekers terugkeer naar de Gazastrook erdoor verhinderd wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Ook uit de in het verzoekschrift aangehaalde en bij de aanvullende nota's gevoegde informatie blijkt niet dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel melding maken van dergelijke problemen. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 2.3.3., werd uiteengezet, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas (of

Al Qassam) geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in de risicoanalyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Uit de COI Focus “*Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*” van 7 juni 2019 en de COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 5 oktober 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie “*Operatie Beschermde Rand*” startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen

maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. De protesten werden toen evenwel niet hervat. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19 pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten.

Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *“Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden gevisieerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die van aard is afbreuk te doen aan bovenstaande analyse. Hij beperkt zich in zijn aanvullende nota tot louter speculatieve overwegingen waar hij, onder verwijzing naar persartikels, wijst op de mogelijke gevolgen van het akkoord dat op 15 augustus 2020 werd gesloten tussen Israël enerzijds en Bahrein en de Verenigde Arabische Emiraten anderzijds. De toename van het aantal incidenten met Israël in augustus 2020, de vaststelling dat het staakt-het-vuren van 31 augustus 2020 inmiddels op 15 september 2020 opnieuw geschonden werd en de aanvallen door de Israëlische luchtmacht op 22 november 2020 als antwoord op een eerdere raketaanval vanuit Gaza, duiden er verder niet op dat het hoger beschreven patroon van latente spanningen met gebeurlijke erupties van het geweld niet langer zou aanhouden, laat staan dat thans systematisch alle inwoners van Gaza zouden worden getroffen door willekeurig geweld.

De Raad besluit dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van het CGVS, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN